

JAMES S. A. COREY

ABADDONOVA
BRÁNA

Ljndeni

Abaddonova brána

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

James S. A. Corey

Abaddonova brána – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

ABADDONOVA
BRÁNA

JAMES S. A. COREY

ABADDONOVA BRÁNA

Z angličtiny preložila Ivana Frolkovičová

Ljndeni

James S. A. Corey: Abaddon's Gate
Copyright © 2013 by James S. A. Corey
All rights reserved
Translation © Ivana Frolkovičová, 2026
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2026

Všetky práva sú vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať
a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme
alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.
Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4
smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-5096-7
ISBN e-knihy 978-80-566-5118-6 (1. zverejnenie, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-5119-3 (1. zverejnenie, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-5117-9 (1. zverejnenie, 2026) (ePDF)

*Pre Waltera Jona Williamsa, ktorý nám ukázal, ako na to,
a Carrie Vaughn, ktorá na nás dohliadla,
aby sme to príliš nepokazili.*

PROLÓG: MANÉO

MANÉO JUNG-ESPINOZA – pre priateľov na stanici Ceres Néó – sa chúlil v kokpíte malej lode, ktorú pomenoval Y que. Po takmer troch mesiacoch zostávalo posledných päťdesiat hodín, kým vstúpi do dejín. Jedlo mu došlo pred dvoma dňami. Na pitie mu zostalo pol litra recyklovaného moču, ktorý cez neho prešiel toľkokrát, že to už dávno prestal počítať. Vypol všetko, čo sa vypnúť dalo. Reaktor nebežal. Pasívne senzory stále fungovali, ale aktívne nie. Kokpit osvetľovala iba matná žiara terminálov. Deká, do ktorej sa zamotal, s rohmi zastrčenými pod bezpečnostnými pásmi, aby neodplávala, nebola vyhrievaná. Vysielačku aj laser vypol a transpondér roztavil, ešte než na trup namaľoval meno. Neletel takto ďaleko len preto, aby na seba nejakým pípnutím upozornil flotily.

Päťdesiat hodín – necelých – a už iba stačilo, aby ho nikto nezbadal. A aby do ničoho nenabúral, ale to bolo v las manos de Dios.

Do tajnej spoločnosti strelcov ho uviedla jeho sesternica Evita. Stalo sa to pred troma rokmi, tesne pred jeho pätnástymi narodeninami. Povaloval sa v rodinnom byte, matka bola v práci v čističke vôd, otec na stretnutí so skupinou sieťových údržbárov, ktorú viedol, Néó sedel doma a štvrtý raz za mesiac sa ulieval zo školy. Keď cinklo upozornenie, že niekto stojí pri dverách, predpokladal, že si poňho prišla školská bezpečnostná služba. Namiesto toho tam čakala Evita.

Dcéra matkinej sestry bola od neho o dva roky staršia. A ozajstná Pásanka. Obaja mali dlhé, štíhle telá, ale ona bola *miestna*. Evita

sa mu páčila, odkedy ju stretol prvý raz. Snívало sa mu o tom, ako vyzerá nahá. Aké by to bolo bozkávať sa s ňou. Zrazu stála pred ním a on bol sám doma. Srdce sa mu rozbúšilo trojnásobnou rýchlosťou, ešte než otvoril dvere.

„Esá, unokabátya,“ pozdravila s úsmevom a mávnutím rukou.

„Hoy,“ pokúsil sa nenúteno odzdraviť. Vyrástol v obrovskom meste menom stanica Ceres rovnako ako ona, ale jeho otec bol nízkej, územčitej postavy Pozemšťana. Mal rovnaké právo používať kozmopolitný pásanský slang ako Evita, ibaže v jej podaní znel prirodzene. Z jeho úst pôsobil, akoby si nasadil cudzí kabát.

„V prístave sú nejakí coyos. Vrátil sa Silvestari Campos,“ oznámila s nadvihnutým bokom, ústami mäkkými ako vankúšik a lesklými perami. „Mit?“

„Que no?“ súhlasil. „Nič lepšie na práci.“

Neskôr pochopil, že ho tam vzala, pretože po ňom pokukovala Mila Sanová, Martanka s pretiahnutou tvárou o niečo mladšia od neho, a všetci sa chceli pobaviť na tom, ako škaredá Vnútorčanka nadbieha miešancovi, ale vtedy mu na tom nezáležalo. Silvestariho Camposa už stretol a počul aj o strelcoch.

Fungovalo to takto: Coyo si zoženie loď. Možno vrak. Možno niečo zbúcha doma. Minimálne časť pravdepodobne ukradne. V podstate vám stačil plazmový motor, rýchlostné kreslo a dostatok vzduchu a vody. Zvyšok bol o správnej trajektórii. Loď s plazmovým motorom bez Epsteinovho pohonu spotrebovala palivo príliš rýchlo, aby sa niekam dostala. Teda bez ďalšej pomoci. Kľúčom bolo naplánovať dráhu tak, aby loď zrýchlila – a ideálne iba raz –, pomohla si gravitačným poľom planéty alebo mesiaca, nabrala rýchlosť z neho a vystrelila tak ďaleko, ako sa dá. A potom vymyslieť, ako sa vrátiť späť a prežiť to. Celý počin sledovala čierna sieť s dvojitém šifrovaním, ktorá bola zabezpečená rovnako dobre ako siete Loca Greigy alebo Zlatej ratolesti. Možno ju prevádzkovali oni. Bolo to nelegálne ako hrom a niekto prijímal stávkky. A bolo to nebezpečné, ale presne o to šlo. A keď ste sa vrátili, všetci vás poznali. Mohli ste sa povalovať na párty v sklade, popíjať hocičo, na čo ste mali chuť,

tliachať ostošesť a prehodiť ruku na pravý prsník Evity Jungovej bez toho, aby ju striasla.

A tak sa v Néovi, ktorému nikdy na ničom veľmi nezáležalo, prebudila ambicióznosť.

„Nesmieme zabúdať, že Kruh nie je magický,“ podotkla Marťanka. Néó v posledných mesiacoch často sledoval správy o Kruhu a tie s ňou mal najradšej. Pekná tvár. Príjemný prízvuk. Nebola taká tlstá ako Pozemšťanky, ale do Pásu by nezapadla. Presne ako on. „Stále mu nerozumieme a možno mu nebudeme rozumieť celé desaťročia. Posledné dva roky nám však priniesli niekoľko z tých najzaujímavejších a najvzrušujúcejších prelomov v oblasti materiálových technológií od vynájdenia kolesa. V priebehu nasledujúcich desiatich alebo pätnástich rokov využijeme poznatky z pozorovania protomolekuly a...“

„Plod. Otráveného. Stromu,“ zavrčal starý, napohľad prísny coyo vedľa nej. „Nemôžeme si dovoliť zabudnúť, že toto všetko vzišlo z masovej vraždy. Zločinci a monštrá z Protogenu a Mao-Kwiku touto zbraňou zaútočili na nevinných ľudí. Na začiatku celého počinu stál masaker a profitovaním z neho sa z nás všetkých stávajú spoluvinníci.“

Nasledoval prestrih na moderátora, ktorý sa usmial a pokrútil hlavou.

„Rabín Kimble,“ prihovoril sa mužovi, „nadviazali sme kontakt s nepopierateľne mimozemským výtvorom, ktorý ovládol stanicu Eros, vyše roka sa v diabolskom tlakovom hrnci menom Venuša pripravoval na vystrelenie masívneho štrukturálneho komplexu k orbite Uránu a postavil tam tisíckilometrový kruh. Nemôžete predsa naznačovať, že máme morálnu povinnosť tieto fakty ignorovať.“

„Himmlerove experimenty s podchladením v Dachau...“ spustil prísny coyo, pričom mával prstom, ale tentoraz ho prerušila krásna Marťanka.

„Mohli by sme sa odpútať od štyridsiatych rokov dvadsiateho storočia, prosím?“ požiadala s úsmevom, ktorý vravel: *Slušne ti vra-*

vím, že máš držať hubu. „Nehovoríme o vesmírnych nacistoch. Ide o najdôležitejšiu udalosť v dejinách ľudstva. Protogen v nej zohral príšernú rolu a bol za to potrestaný. Teraz však musíme...“

„Nie sú to *vesmírni* nacisti!“ zvolal starý coyo. „Nacisti neprišli z *vesmíru*. Žijú medzi nami. Sú to beštie najhrubšieho zrna. Profitovaním z ich objavov *legitimizujeme* cestu, ktorou ich objavili.“

Kráska zagúľala očami a pozrela na moderátora, akoby žiadala o pomoc. Moderátor pokrčil plecami, čo starca iba rozzúrilo.

„Kruh je pokušenie zhrešiť!“ zahučal starý coyo. V kútikoch úst sa mu zjavili biele fliačky, ktoré sa videoeditor rozhodol neskryť.

„Nevieme, čo je zač,“ vyhlásila kráska. „Vzhľadom na fakt, že mal pracovať s jednobunkovými organizmami na pravekej Zemi a skončil s nekonečne komplexnejšou živnou pôdou na Venuši, pravdepodobne pôvodný účel nesplnil, ale dovoľm si tvrdiť, že pokušenie a hriechy s tým nemajú nič spoločné.“

„Sú to obeť. Tá vaša ‚komplexná živná pôda‘? Tvorila ju rozkladajúce sa telá nevinných!“

Néo stíšil zvuk a chvíľu sledoval, ako na seba účastníci gestikulujú.

Naplánovať trajektóriu Y que, nájsť chvíľu, keď budú Jupiter, Európa a Saturn v správnej pozícii, trvalo niekoľko mesiacov. Okno bolo také úzke, akoby mal z polkilometrovej vzdialenosti hodiť šípku do krídla vínnej mušky. Kľúčom bola Európa. Musel liznúť mesiac Jupitera a potom klesnúť tesne nad povrch plynového obra. Následne ho čakala dlhá cesta okolo Saturnu, kde nabral štavu z orbitálnej rýchlosti, a potom cesta do čiernoty, tentoraz bez zrýchľovania, no zároveň rýchlejšie, akoby človek od malej prerobenej lode na cestovanie medzi asteroidmi čakal. Miliónmi kilometrov vákua k stredu terča menšiemu ako komáří zadok.

Néo si predstavoval výrazy celej posádky vedeckých a vojenských lodí zaparkovaných okolo Kruhu, keď sa pri nich z ničoho nič zjaví malé plavidlo bez transpondéra, ktoré balisticky prestrelí priamo cez Kruh rýchlosťou stopäťdesiat tisíc kilometrov za hodinu. Potom bude musieť konať rýchlo. Nemal dosť paliva, aby rýchlosť

úplne znegoval, ale spomalí dostatočne, aby za ním mohli poslať záchrannú loď.

Jasné, chvíľu si za to posedí. Možno aj dva roky, ak bude mať sudca nahovno deň. Stálo to však za to. Stálo to už len za správy z čiernej siete, kde ho kamoši sledovali s nepretržitým a čoraz hlasnejším chórom *no doriti, ono to vyjde*. Zapiše sa do dejín. Ľudia budú strelca s najväčšími guľami v dejinách spomínať aj o sto rokov. Stavaním Y que zabil niekoľko mesiacov, ďalšie zabil letom, ďalšie zabije vo väzení. Stálo to za to. Bude žiť večne.

Dvadsať hodín.

Najväčšie nebezpečenstvo predstavovala flotila okolo Kruhu. Odkedy si armády Zeme a Marsu pred pár mesiacmi nakopali prdel, ostali im v zásobe iba samé vetché rachotiny a väčšina z nich bola nasadená pri Kruhu. Alebo pri vnútorných planétach, ale na tých Néovi nezáležalo. Dvadsať alebo tridsať veľkých vojenských lodí navzájom sledovalo každý svoj krok, zatiaľ čo všetky vedecké plavidlá v sústave poletovali pár tisícok kilometrov od Kruhu, pozorovali a počúvali. Siláci z loďstva sa starali, aby nikto nevyskakoval. Báli sa, všetci. Šanca, že do niečoho vrazí, bola aj napriek objemu kovu a keramiky natlačenom v tom istom kúte vesmíru a relatívne drobnému tisícokilometrovému priestoru vnútornej časti Kruhu zanedbateľná. Mal pred sebou oveľa viac ničoho ako niečoho. A aj keby do niektorej z lodí flotily nabúral, jeho to už trápiť nebude, takže to nechal na Panenku Máriu a pustil sa do nastavovania vysokorýchlostnej kamery. Keď napokon Kruhom preletí, preletí ním tak rýchlo, že nezistí, či sa trafil, až kým neanalyzuje dáta. A chcel sa uistiť, že prelet zaznamená. Zapol vysieláče.

„Hoy,“ prehovoril do kamery, „Néo. Néo solo. Kapitán a posádka souverän pásanskej pretekárskej lode Y que. Mielista me. Šesť hodín pred najväčším záderom od stvorenia človeka. Es pa mi mama, moju drahú Sophiu Brunovu a nášho spasiteľa Ježiša Krista. Sledujte. Oči na stopkách, que sa?“

Pozrel si nahrávku. Vyzeral strašne. Pravdepodobne by si ešte stihol oholiť krátku masťnú bradu a aspoň si stiahnuť vlasy do chvosta. Želal si, aby neprestal každý deň cvičiť a nevyzeral ako vychudnuté kura. S tým už teraz nič neurobí. Ale aspoň sa mohol pohrať s uhlom kamery. Letel balisticky. Ťahová gravitácia ho netrápila.

Nahral sa z dvoch iných uhlov, kým svojej márnivosti ulahodil, a potom zapol vonkajšie kamery. Jeho úvod trval niečo vyše desať sekúnd. Vysielanie spustí dvadsať sekúnd pred preletom, potom prepne na vonkajšie kamery. Viac ako tisíc snímok za sekundu a aj tak mu možno prelet Kruhom ujde. Musel myslieť pozitívne. Lepšiu kameru by teraz už nezohnal, ani keby existovala.

Dopil zvyšnú vodu a zaželal si, aby si zbalil trochu viac jedla. Taká tuba s proteínovou kašou by mu teraz fakt bodla. Čoskoro to bude mať za sebou. Bude sedieť v zemskom alebo marťanskom väzení s poriadnym záchodom, pitnou vodou a väzenskou stravou. Takmer sa na to tešil.

Nečinná komunikačná anténa ožila a upozornila ho na laserový lúč. Prijal ho. Podľa šifrovania pochádzal z čiernej siete a správa vyrazila s dostatočným predstihom, aby ho zastihla. Nebol jediný, kto sa predvádzal.

Evita bola stále krásna, ale ženskejšia, ako keď začal zháňať peniaze a súčiastky na stavbu Y que. O päť rokov nebude ničím výnimočná. Ale jemu sa bude stále páčiť.

„Esá, unokabátya,“ prihovorila sa mu. „Pred celým svetom. Toda auge. Aj ja.“

Usmiala sa a on na sekundu dúfal, že si zdvihne tričko. Pre šťastie. Spojenie sa prerušilo.

Dve hodiny.

„Opakujem, marťanská fregata Lucien volá neidentifikovanú loď, ktorá sa blíži ku Kruhu. Okamžite odpovedzte, inak začneme strieľať.“

Tri minúty. Zbadali ho príliš skoro. Od Kruhu ho stále delili tri minúty a oni ho mali zbadáť až necelú minútu pred preletom.

Néo si odkašľal.

„Netreba, que sa? Netreba. Tu Y que, pretekárska loď zo stanice Ceres.“

„Nemáte zapnutý transpondér, Y que.“

„Blbne, hej? Potrebujem pomoc.“

„Vaša vysielaciačka funguje, ale nevidím núdzový signál.“

„Nie som v núdzi,“ naťahoval slabiky pri hraní o každú sekundu. Mohol zdržiavať rozprávaním. „Iba letím balisticky. Môžem naštartovať reaktor, ale chvíľu to potrvá. Nehelfli by ste mi?“

„Nachádzate sa v uzavretej oblasti, Y que,“ odvetil Marťan a Néo cítil, ako sa čoraz viac usmieva.

„Kľud,“ povedal. „Kľud. Vzdávam sa. Iba musím spomaliť. Hneď zapnem reaktor. Nepoštíte sa.“

„Máte desať sekúnd, aby ste sa odklonili od Kruhu, inak spustíme paľbu.“

Ich strach chutil ako víťazstvo. Dokázal to. Mieril ku Kruhu a ich to desilo. Jedna minúta. Začal zahrievať reaktor. Už ani nemusel klamať. Naštartoval senzorické systémy.

„Nestrieľajte,“ požiadal, zatiaľ čo v súkromí naznačil pohyb, ako by si honil. „Prosím, pane, prosím, nerozstrielajte ma. Spomaľujem tak rýchlo, ako sa dá.“

„Máte päť sekúnd, Y que.“

Ostávalo mu tridsať sekúnd. Počítač mu po zapnutí zobrazil obrazovku s označením priateľských a nepriateľských lodí. Lucien letel tesne pri ňom. Možno o takých sedemsto kilometrov. Nečudo, že ho zazreli. Obrazovky upozorňujúce na možné hrozby sa im pri tejto vzdialenosti museli rozžiariť ako vianočný stromček. Mal skrátka smolu.

„Pokojne strieľajte, ale ja brzďím tak rýchlo, ako sa dá,“ bránil sa.

Rozozvučal sa poplach. Na obrazovke sa zjavili dve nové bodky. Ten hjo de puta naňho normálne vystrelil torpéda.

Pätnásť sekúnd. Dokáže to. Spustil vysielanie a vonkajšiu kameru. Kruh bol niekde tam, no s tisícikilometrovou šírkou stále príliš

malý a tmavý, aby ho rozoznal voľným oknom. Videl len širokánsky priestor posiaty hviezdami.

„Nestrieľajte!“ zakričal na marťanskú fregatu. „Nestrieľajte!“

Tri sekundy. Torpéda zrýchľovali.

Jedna sekunda.

Všetky hviezdy zrazu zmizli.

Néo poklopkal po obrazovke. Nič. Nezobrazovala žiadne priateľské ani nepriateľské lode. Žiadnu fregatu. Žiadne torpéda. Nič.

„Tak toto,“ povedal nikomu a ničomu, „je divné.“

Na obrazovke sa zaligotalo niečo modré a on sa naklonil bližšie, akoby mu tých pár centimetrov pomohlo všetko pochopiť.

Senzory zaregistrovali vysoké preťaženie za päť stotín sekundy. Varovný systém zareagoval o ďalšie tri stotiny a zapol červené svetlá a alarm. Malá konzola, ktorá varovala pred spomalením až do hodnoty deväťdesiatdeväť g, rozžiarila luminiscenčné diódy až o nekončnú polsekundu. Z Néa však v tom čase ostala už len červená šmuha, pretože pri spomalení preletel cez obrazovku a do steny za ňou rýchlejšie, ako dôjde k synaptickému prenosu. Loď päť dlhých sekúnd vŕzgala a stonala, nielen zastavovala, ale bola zastavovaná.

Vonkajšia vysokorýchlostná kamera v čiernočiernej tme frekvenciou tisíc snímok za sekundu ďalej vysielala zábery ničoho.

A potom aj niečoho iného.

PRVÁ KAPITOLA: HOLDEN

KEĎ EŠTE ako dieťa býval na Zemi pod širokú modrou oblohou, jednu z jeho matiek tri roky trápili diabolské migrény. Pohľad na to, ako sa celá bledá od bolesti potí, bol ťažký, ale aureola symptómov, ktoré migrény predchádzali, bola takmer ešte horšia. Upratovala alebo sa venovala advokátskym zmluvám a zrazu zatínala ľavú ruku s takou silou, až jej žily a šlachy od vypätia vŕzgali. Potom sa zahľadela do diaľky a zreničky sa jej rozširovali, až kým modré oči nesčernali. Pôsobila, akoby dostala záchvat, a Holden si vždy myslel, že tentoraz pri ňom zomrie.

Mal šesť rokov a nikdy rodičom nepovedal, ako ho migrény znervózňujú ani ako sa ich bojí, dokonca ani vtedy, keď bolo všetko v poriadku. Strach z nich mu začal byť dobre známy. Dokonca ho takmer očakával. Hrôza možno trochu poľavila, ale nahradil ju pocit, že uviazol v pasci. Útok mohol prísť kedykoľvek a nedalo sa mu zabrániť.

Strach skazil všetko, čoho sa dotkol.

Prenasledoval ho ako duch.

„Jediný víťaz je kasíno!“ zvolal Holden.

Sedel spolu s posádkou – Alexom, Amosom, Naomi – za súkromným stolom vo VIP salóne najdrahšieho cereského hotela. Vyzváňanie, pískanie a digitalizované hlasy z herných strojov ešte aj tu prehlušovali väčšinu rozhovorov. Tých pár frekvencií, ktoré ne-

zaberali, elegantne vyplňalo prenikavé cinkanie pačinko automatov a dunenie bás kapely na jednom z troch pódíí. Spoločne to vytváralo zvukovú clonu, z ktorej Holdenovi vibrovali vnútornosti a zvonilo mu v ušiach.

„Čože?“ zakričal Amos.

„Jediný skutočný víťaz je kasíno!“

Amos sa zahľadel na hromadu žetónov pred sebou. Spolu s Alexom ich ráтали a rozdeľovali pred ďalším nájazdom na herné stoly. Holden odhadoval, že iba za poslednú hodinu vyhrali niečo okolo pätnásttisíc cereských nových jenov. Bola to pôsobivá kopa. Keby teraz skončili, odišli by so slušným balíkom. Ibaže oni, samozrejme, neskončia.

„Dobre,“ odvetil Amos. „Čože?“

Holden sa usmial a pokrčil plecami. „Nič.“

Ak sa jeho posádka chcela odreagovať tým, že prehrá v blackjacku niekoľko tisíc dolárov, kto bol, aby jej to zakazoval? Z peňazí za posledný kontrakt v skutočnosti takmer neubudne a za posledné štyri mesiace dokončili také kontrakty tri. Mali za sebou bohatý rok.

Holden za posledné tri roky spravil mnoho chýb. Rozhodnutie vykašať sa na prácu výpalníka pre AVP a stať sa nezávislým kontraktorom medzi ne nepatriło. Odkedy pred niekoľkými mesiacmi začal s Rocinantom podnikáť ako kuriér na voľnej nohe a eskortná loď, dokončil sedem zákaziek a na všetkých zarobil. Peniaze minuli na renováciu lode od provy po kormu. Mala za sebou pár ťažkých rokov a potrebovala trochu opatery.

Po skončení renovácií mali na účte stále dosť peňazí, aby nevedeli, čo s nimi, takže Holden požiadal posádku o zoznam prianí. Naomi dala vybrať stenu medzi ich kajutami, aby sa miestnosti spojili. Teraz mali posteľ, do ktorej sa zmestili dvaja ľudia, a dostatok miesta, aby sa okolo nej dalo chodiť. Alex podotkol, že armádne torpéda sa nezháňajú ľahko, a požiadal o kýlové pulzné delo. Bolo silnejšie ako obranné delá a nabíjalo sa obyčajnými kilovými volfrámovými nábojmi. Amos počas zastávky na Kalisto nakúpil na trhu s náhradnými dielmi vylepšenia pre motor za tridsaťtisíc. Keď Holden podotkol, že Roci

už predtým dokázal vyvinúť dostatočnú rýchlosť, aby zabil vlastnú posádku, a spýtal sa, prečo potrebujú motor vylepšovať, Amos odpovedal: „Pretože je to mega.“ Holden iba prikývol, usmial sa a zaplatil.

Dokonca aj po prvom záchvate bezhlavého míňania si mohli dovoliť päťkrát väčšie výplaty ako na Canterbury a dostatok vody, vzduchu a palivových peliet na najbližšie desaťročie.

Pravdepodobne to bolo dočasné. Nadídu horšie časy bez práce, keď sa budú musieť uskromniť. Dnes to však neplatilo.

Amos a Alex dorátali žetóny, krikom Naomi vysvetľovali nuanasy blackjacku a snažili sa ju presvedčiť, aby šla hrať s nimi. Holden mával na čašníka, ktorý pribehol prijať objednávku. Vo VIP salóne sa neobjednávalo cez obrazovky na stoloch.

„Máte nejakú škótsku zo skutočného obilia?“ spýtal sa Holden.

„Máme niekoľko destilátov z Ganymedu,“ odpovedal čašník. Naučil sa hovoriť tak, aby ho v hluku počuli aj bez kriku. Usmial sa. „Ale pre priberčivého džentlmena zo Zeme sa nájde aj niekoľko fliaš šestnásťročnej Lagavulin.“

„Akože ozajstnej škótskej zo Škótska?“

„Z ostrovu Islay, aby som bol presný,“ prisvedčil čašník. „Tisícvesto za fľašu.“

„Beriem.“

„Dobre, pane, so štyrmi pohármi.“ Čašník prikývol a zamieril k baru.

„Ideme si zahrať blackjack,“ oznámila Naomi so smiechom. Amos z priehradky oddelil stĺpik žetónov a posunul ho po stole k nej. „Chceš sa pridať?“

Kapela vo vedľajšej miestnosti prestala hrať a hluk v pozadí na pár sekúnd klesol na takmer znesiteľnú úroveň, až kým niekto cez zvukový systém kasína nezapol hudobnú kulisu.

„Počkajte chvíľu,“ požiadal ich Holden. „Kúpil som fľašu niečo dobrého a chcem si ešte raz pripíť, kým sa dnes rozídeme.“

Amos pôsobil netrpezlivo, až kým nedorazila fľaša, a potom niekoľko sekúnd ochkal nad etiketou. „Dobre, na toto sa oplatilo čakať.“

Holden všetkým nalial a zdvihol svoj pohár. „Na najlepšiu loď a najlepšiu posádku, s akou mal kedy kto česť slúžiť, a na výplaty.“

„Na výplaty!“ zopakoval Amos a všetci do seba kopli alkohol.

„Došlaka, kapitán,“ užasol Alex, zdvihol fľašu a prezrel si ju. „Nemôžeme si pár fliaš zohnať na Rociho? Môžeš mi ich odpočítať z výplaty.“

„Súhlasím,“ pritakala Naomi, vzala fľašu a znova všetkým naliala.

Stĺpiky žetónov a lákavé kartové stoly na niekoľko minút upadli do zabudnutia. Holden netúžil po ničom inom, iba s touto bandou stráviť ešte pár minút. Na každej inej lodi, kde kedy slúžil, predstavoval príchod do prístavu šancu nevidieť pár dní tie isté tváre. Teraz to však neplatilo. S touto posádkou nie. Potlačil potrebu zvoláť patectické: *Ja vás tak ľúbim!* ďalším pohárom škótskej.

„Ešte jeden na cestu,“ vyhlásil Amos a chytil fľašu.

„Idem si odskočiť,“ odvetil Holden a odtlačil sa od stola. Cestou na záchody sa knísal viac, ako čakal. Škótska mu rýchlo udrela do hlavy.

Toalety vo VIP salóne boli luxusné. Žiadne rady pisoárov a umývadliel. Namiesto nich tu stálo poltucta dverí, ktoré viedli do súkromných priestorov s vlastným záchodom a umývadlom. Holden cez jedny prešiel a zamkol za sebou. Len čo sa dvere zabuchli, hluk takmer stíchol. Akoby na chvíľu opustil svet. Pravdepodobne to tak bolo zámerne. Tešilo ho, že nech kasíno navrhol ktokoľvek, vytvoril v ňom oázu relatívneho pokoja. Neprekvapilo by ho, keby nad umývadlom zbadal herný automat.

Jednou rukou sa oprel o stenu a pustil sa do toho, prečo prišiel. Bol v polovici, keď miestnosť na okamih zažiarila a pochrómovaný splachovač sa bledomodro zaleskol. Strach ho zasiahol ako rana do brucha.

Znova.

„Boh mi je svedkom,“ zašomral Holden, odmlčal sa, aby skončil, a zapol sa. „Miller, nepováž sa tu byť, keď sa otočím.“

Otočil sa.

Miller tam bol.

„Zdravím,“ prihovoriť sa mu mŕtvy muž.

„Musíme sa porozprávať,“ dopovedal Holden namiesto neho, potom prešiel k umývadlu a umyl si ruky. Nasledovala ho drobná modrá svätovánska muška, ktorá pristála na umývadle. Holden po nej plesol, no keď zdvihol dľaň, na umývadle nič nebolo.

Millerov obraz v zrkadle neurčito mávol rukami. Hýbal sa nepríjemne trhane, takmer mechanicky. Ľudsky a neľudsky naraz.

„Všetci sme tu spolu,“ vyhlásil mŕtvy muž. „Nechcem sa rozprávať o tom, čo sa stalo Julie.“

Holden si vzal z košíka pri umývadle uterák, otočil sa tvárou k Millerovi, oprel sa a pomaly si usušil ruky. Triasol sa, rovnako ako vždy. Rovnako ako vždy sa mu po chrbte plazil pocit, že vidí niečo hrozivé a zlovestné. Nenávidel to.

Detektív Miller sa usmial na niečo, čo Holden nevidel.

Miller pracoval pre bezpečnostnú službu na Ceres, prišiel o prácu a vydal sa po stopách strateného dievčaťa. Raz Holdenovi zachránil život. Holden videl, ako stanica na asteroide, kde Miller a tisíce obetí mimozemskej protomolekuly uviazli, narazila do Venuše. A to aj s Julie Maovou, dievčaťom, ktoré Miller hľadal a našiel, až keď bolo príliš neskoro. Mimozemský artefakt v nehostinných podmienkach pod mračnami Venuše rok zdokonaľoval svoj nepochopiteľný projekt. Keď sa z hĺbín planéty vynorila obrovská stavba, ktorá ako obrovská vesmírna príšera odletela za obežnú dráhu Neptúna, Miller sa vynoril spolu s ňou.

A teraz vravel samé šialenosti.

„Holden,“ povedal, no neprihovárať sa jemu. Opisoval ho. „Áno, to dáva zmysel. Nie si jeden z nich. Pozri, musíš ma počúvať.“

„Tak mi povedz niečo rozumné. Táraš piate cez deviate. Zjavuješ sa mi už takmer rok a ani raz si mi nepovedal nič, čo by dávalo zmysel. Ani raz.“

Miller jeho námietku odbil mávnutím rukou. Začal dýchať rýchlejšie, až kým nedychčal, akoby bežal na pretekoch. Na bledej, sivej koži sa mu peril pot.

„Dole v sektore osemnásť fungoval nelegálny bordel. Šli sme tam zabásnuť pätnásť, dvadsať ľudí. Možno viac. Dorazíme tam a budo-
va úplne vybielená. Mám na to myslieť. Niečo to znamená.“

„Čo odo mňa chceš?“ spýtal sa Holden. „Skrátka mi povedz, čo
chceš, dobre?“

„Nie som šialený,“ ohradil sa Miller. „Keď zošalím, zabijú ma. Bože, zabili ma?“ Miller otvoril ústa do tvaru malého O a syčivo sa nadýchol. Pery mu temneli, krv v nich černela. Chytil Holdena za plece a jeho ruka pôsobila príliš ťažko. Príliš pevne. Akoby mal kos-
ti zo železa. „Všetko sa pokazilo. Prídeme tam, ale nič tam nie je. Na nebi ani vtáčik.“

„Neviem, čo to znamená.“

Miller sa naklonil bližšie. Jeho dych smrdel ako acetátové výpary. Hľadel na Holdena so zdvihnutým obočím, akoby sa pýtal, či chápe.

„Musíš mi pomôcť,“ prikázal Miller. Žilky v očiach mal takmer čierne. „Vedia, že to zistím. Vedia, že mi pomôžeš.“

„Si mŕtvý,“ vyhrkol Holden neuvážene a neohľaduplne.

„Všetci sú mŕtvi,“ podotkol Miller. Odtiahol ruku z Holdenovho
pleca a odvrátil sa. Zmätené zvrátil obočie. „Takmer. Takmer.“

Holdenov terminál zavibroval a Holden si ho vytiahol z vrecka. Naomi sa pýtala: *Spadol si do záchoda?* Začal ťukať odpoveď, potom prestal, lebo si uvedomil, že netuší, čo chce povedať.

Miller prehovoril, ticho, takmer detsky, hlasom plným úžasu a ohromenia.

„Doriti. Stalo sa to,“ povedal.

„Čo?“ spýtal sa Holden.

Ozvalo sa buchnutie dverí, keď niekto vošiel do vedľajšej kabín-
ky, a Miller zmizol. Jediné, čo svedčilo o jeho prítomnosti, bol pach ozónu a niečoho výrazného, organického a prchavého, čo pripomí-
nalo obchod plný pokazených korenín. Ale možno si predstavoval aj to.

Chvíľu tam stál a čakal, kým sa mu z úst vytratí medená pa-
chuť. Čakal, kým mu srdce spomalí na bežnú rýchlosť. Rovnako
ako vždy. Keď nevoľnosť poľavila, opláchol si tvár studenou vodou

a utrel sa mäkkým uterákom. Vzdialený, tlmený hluk herne vyvrcholil. Jackpot.

Nepovie im to. Naomi, Alexovi, Amosovi. Zaslúžili si príjemný večer bez toho, aby ich rušil falošný Miller. Holden si uvedomoval, že je to iracionálny popud, ale potreba chrániť ich bola taká silná, že sa jej veľmi nevzpieral. Nech sa Miller zmenil na čokoľvek, Holden to k posádke Rociho nepustí.

Hľadel na svoj odraz, až kým nepôsobil presne tak, ako mal. Bezstarostný, podnapitý kapitán úspešnej nezávislej lode na dovolenke v prístave. Veselý. Šťastný. Zamieril naspäť do pekelného kasína.

Na okamih ho premkol pocit, že sa vrátil v čase. Kasína na Erose. Vražedná komora. Svetlá boli až príliš jasné, zvuky až príliš hlasné. Vrátil sa k stolu a nalial si ďalší pohárik. Tento bude chlipkať. Užije si chuť alkoholu aj večer. Niekoľko za ním veselo zajačal. Veselo.

O niekoľko minút sa z ruchu a chaosu ako zosobnený pokoj vynorila Naomi. Sledoval ju, ako sa k nemu blíži, a znova sa v ňom ozvala tá obrovská pripitá láska. Pracovali spolu na Canterbury niekoľko rokov, kým sa do nej pomaly zamiloval. Dnes si vravel, že každé ráno, ktoré sa prebudil pri niekom inom, bola nevyužitá príležitosť dýchať rovnaký vzduch ako Naomi. Nechápal, kam dal rozum. Posunul sa, aby jej urobil miesto.

„Ošklbali ťa?“ spýtal sa.

„Alexa,“ odvetila. „Ošklbali Alexa. Dala som mu svoje žetóny.“

„Si nesmierne štedrá žena,“ uškrnul sa.

Naomine tmavé oči súcitne znežneli.

„Znova sa zjavil Miller?“ spýtala sa a naklonila sa bližšie, aby ju v hluku počul.

„Mierne ma znepokojuje, ako ľahko ma prekukneš.“

„Si ľahko čitateľný človek. A nebolo by to prvý raz, čo ťa prepadol na záchodoch. Povedal ti niečo zmysluplnejšie ako naposledy?“

„Nie,“ odvetil Holden. „Pripadá mi, akoby som sa rozprával s poruchou elektriny. Polovicu času si nie som istý, či vôbec vie, že som tam s ním.“

„V skutočnosti to nemôže byť Miller, však nie?“

„Ak je to protomolekula prezlečená za Millera, tak je to ešte de-sivejšie.“

„To hej,“ uznala Naomi. „Povedal aspoň niečo nové?“

„Možno. Povedal, že sa niečo stalo.“

„Čo?“

„Neviem. Skrátka povedal: ‚Stalo sa to.‘ A zmizol.“

Niekoľko minút tam len tak spolu sedeli v súkromnom tichu uprostred ruchu s prepletenými prstami. Naklonila sa k nemu, po-bozkala ho na pravé obočie a vytiahla ho na nohy.

„Pod,“ vyzvala ho.

„Kam ideme?“

„Idem ťa naučiť hrať poker,“ vyhlásila.

„Viem hrať poker.“

„Myslíš si, že to vieš,“ podotkla.

„Vravíš, že som amatér?“

Usmiala sa a potiahla ho.

Holden pokrútil hlavou. „Ak chceš, môžeme sa vrátiť na loď. Zo-ženieme pár ľudí a zahráme si v súkromí. Tu to nemá zmysel. Jediný skutočný víťaz je kasíno.“

„Neprišli sme vyhrať,“ namietla Naomi s vážnosťou, ktorá jej slo-vám dodala skrytý význam. „Prišli sme hrať.“

Správy dorazili o dva dni.

Holden sedel v lodnej kuchyni a jedol donášku z reštaurácie v do-ku: ryžu s cesnakovou omáčkou, tromi druhmi strukovín a niečím na nerozoznanie od skutočnej kuraciny. Amos a Naomi dozerali na nakladanie živín a filtrov do vzdušnej recyklácie. Alex spal v pilot-skom kresle. Na iných lodiach, kde Holden slúžil, bola prítomnosť celej posádky pred odchodom takmer nevídaná, pretože všetci po-čas dovolenky bývali v hoteloch v dokoch. Ibaže teraz boli na lodi doma.

Holden si na príručnom termináli prezeral miestne kanály a uží-val si správy a zábavné programy z celej sústavy. Bezpečnostná chy-

ba v novej hre Bandao Solice spôsobila, že na pirátskom serveri na orbite Titánu viseli finančné a osobné informácie šiestich miliónov ľudí. Martánski vojenski experti požadovali navýšenie rozpočtu, aby vykryli straty z bitky pri Ganymede. Na Zemi sa africká poľnohospodárska koalícia postavila na odpor zákazu používania kmeňa baktérii viažucich dusík. Protestujúci z oboch táborov sa stretli v uliciach Káhiry.

Holden prepínal z kanálu na kanál a príliš sa na informácie ne sústredil, až kým sa na jednom zo spravodajských kanálov nezjavil červený pásik. A potom na ďalšom. A na ďalšom. Pri pohľade na fotku nad článkom mu stuhla krv v žilách. Kruh, ako ho nazvali. Obrovská mimozemská štruktúra, ktorá odletela z Venuše, odcestovala do bodu o necelé dve astronomické jednotky za obežnou dráhou Uránu, zastala a vyskladala sa.

Holden si správu so zdesene zovretým žalúdkom pozorne prečítal. Keď zdvihol zrak, vo dverách stáli Naomi a Amos. Amos držal vlastný terminál. Holden si na obrazovke všimol rovnaký červený pásik.

„Videl si, kapitán?“ spýtal sa Amos.

„Hej,“ prisvedčil Holden.

„Nejaký magor sa pokúsil prestreliť cez Kruh.“

„Hej.“

Aj vzhľadom na širokársky vesmírny oceán prázdna, ktorý delil Ceres od Kruhu, by k nim správy o pofidérnej lodi nejakého šialenca, ktorý vletel do mimozemskej štruktúry z jednej strany a nevyvoril sa na druhej, dorazili o nejakých päť hodín. Stalo sa to predvčerom. Tak dlho to vlády, ktoré Kruh sledovali, dokázali tutlať.

„Je to ono, však?“ spýtala sa Naomi. „To, čo sa stalo.“

DRUHÁ KAPITOLA: BULL

CARLOS C DE BACA – pre priateľov Bull – nemal kapitána Ashforda rád. Od začiatku.

Kapitán bol jedným z tých ľudí, čo sa uškŕňali bez toho, aby pohli ústami. Pred plnohodnotným vstupom do AVP vyštudoval matematiku na Lunárnom pracovisku Bostonskej univerzity a neustále to všetkým pripomínal, akoby z neho titul zo zemskej univerzity robil lepšieho človeka, než boli iní Pásania. Niežeby zároveň veselo neohováral ľudí ako Bull alebo Fred, ktorí v studni naozaj vyrástli. S Ashfordom to bolo komplikované. Lipol na všetkom, čím sa mohol vystatovať – vzdelanie, vzťah so Zemou, detstvo v Páse –, a tak bolo ťažké neposmievať sa mu.

A práve Ashford mal misiu viesť.

„Je to aj otázka správneho načasovania,“ podotkol Fred Johnson.

Fred vyzeral hrozne. Ako kosť a koža. V poslednom čase tak vyzerali všetci, ale Fredova tmavá pokožka nabrala sinavý nádych, ktorý Bulla privádzal na myšlienky o autoimunitných chorobách alebo neliečenej rakovine. Pravdepodobne bol na vine iba stres, vek a podvýživa. Problémy, ktoré dostali všetkých, ak ich niečo nepredbehlo. Vlastne aj Bullovi trochu šediveli spánky a lacné imitácie slnečného svitu nevyhľadával často. Kožu mal stále tmavšiu ako vajecná škrupinka skôr preto, že jeho matka bola Mexičanka tmavá ako orech, než vďaka pôsobeniu ultrafialového žiarenia.

Žil v temnote, odkedy mal dvadsaťdva. Teraz mal cez štyridsať. A Fred, jeho nadriadený v dvoch rôznych vládoch, bol starší ako on.

Pred nimi sa týčila jemne zaoblená montážna konštrukcia s ohybnými stenami, ktoré sa leskli ako hadie šupiny. Niesol sa ňou neustály tichý hukot stavebných strojov. Rotačná gravitácia v týchto miestach nedosahovala ani tretinu g ako na samotnej stanici Tycho a Ashford sa pred Pozemšťanmi predvádzal tým, že ich stále predbiehal a čakal. Bull trochu spomalil, aby naňho musel čakať dlhšie.

„Otázka správneho načasovania? Čo si pod tým máme predstaviť, plukovník?“ spýtal sa Ashford.

„Že na tom nie sme tak zle, ako by sme mohli byť,“ odvetil Fred. „Kruh od incidentu neprešiel žiadnymi ďalšími badateľnými zmenami. Nikto ďalší doň nevošiel a nič z neho nevyšlo. Ľudia si už nepúšťajú do nohavíc a sú iba v stave vysokej pohotovosti. Mars sa k tomu stavia ako k čisto vojenskej a vedeckej záležitosti. Na miesto už v plnej rýchlosti letí poltucta vedeckých plavidiel.“

„S akou eskortou?“ spýtal sa Bull.

„Jeden torpédoborec, tri fregaty,“ prezradil Fred. „Zem postupuje pomalšie, ale vo väčšom. Budúci rok ich čakajú voľby a generálny tajomník si poriadne zlizol, že privrel očko nad aktivitami pochybných korporácií.“

„Kto by to bol povedal,“ skonštatoval Bull sucho. Dokonca aj Ashford sa usmial. Protogen a Mao-Kwikowski v podstate vyhodili poriadok a stabilitu slnečnej sústavy von oknom. Mimozemská technológia ovládla a zhodila stanicu Eros na Venušu. Potravinová produkcia Ganymedu klesla na menej než štvrtinu a všetky populačné centrá v oblasti vonkajších planét museli zapojiť rezervné poľnohospodárske zdroje. Zemsko-martánska aliancia sa stala milou spomienkou ako tie, ktoré dedkovia vyťahujú po pár pivách. Staré dobré časy, kým sa všetko pokazilo.

„Chce sa predviesť,“ pokračoval Fred. „Médiá. Náboženský vodcovia. Básnici. Umelci. Vezú ich ku Kruhu, aby žiaden kanál, na ktorý má dosah, nesledoval jeho.“

„Typické,“ podotkol Ashford, viac to však nerozvádzať. Typické pre politiku. Typické pre Pozemšťana. „Prečo tam ideme my?“

Konštrukcia sa na okamih harmonicky rozozvučala, až kým priemyselné tlmiče hukot a vibračné chvenie nezastavili, skôr ako niečo poškodila.

„Vieme len toľko, že nejaký idiot vletel vo vysokej rýchlosti do Kruhu a nevyšiel na druhej strane,“ prezradil Fred s pásanským mávnutím rukami namiesto pokrčenia plecami. „A v Kruhu vznikla nejaká fyzická anomália. Možno Kruh loď toho sprostého fagana zožral a pretvoril na niečo iné. Vyletelo z neho mnoho gama a röntgenových lúčov, ale nie toľko, koľko by zodpovedalo hmotnosti lode. Možno Kruh poškodil. Možno v ňom otvoril bránu a každú chvíľu sa z nej vyvalí kopa malých zelených mužíčkov v lietajúcich tanieroch, ktorá si zo slnečnej sústavy spraví motorest.“

„Čo...“ začal Bull, ale Ashford ho predbehol.

„Zareagovala nejakou Venuša?“

„Nie,“ odvetil Fred.

Venuša bola mŕtva. Odkedy pod jej oblaky pred rokmi padla zamorená stanica Eros, priťahovala pozornosť všetkých ľudských očí, ktoré sledovali snahu protomolekuly prežiť v nehostinných podmienkach a vysokej teplote. Na Venuši vyrástli a spadli niekoľko kilometrov vysoké kryštálové veže. Planétu pretkali siete z uhlíkových vlákien, ktoré sa neskôr rozpadli. Zbraň mala ovládnuť jednoduchý život na Zemi pred niekoľkými miliardami rokov. Namiesto toho dostala do rúk komplexný ekosystém ľudských tiel a štruktúry, ktoré jej umožnili prežiť aj toxickú rúru menom Venuša. Možno jej plán trval dlhšie. Možno jej komplexný život prácu uľahčil. Podľa všetkého viac Venušu nepotrebovala. Záležalo len na tom, že vystrelila do prázdnoty za obežnou dráhou Uránu samostavací kruh, ktorý tam nečinne poletoval.

Až doteraz.

„A čo s tým máme urobiť my?“ spýtal sa Bull. „Bez urážky, naše vedecké plavidlá nie sú práve prvotriedne. A Zem a Mars si navzájom zdecimovali flotily počas udalostí na Ganymede.“

„Stačí, že tam budete,“ odpovedal Fred. „Ak tam Zem a Mars pošlú lode, pošleme ich aj my. Ak vydajú vyhlásenie, vydáme ho aj my.“

Ak si začnú Kruh nárokovať, urobíme to aj my. Naše snahy pretvoriť vonkajšie planéty na skutočnú politickú silu prinášajú ovocie, ale ak dovolíme udávať tempo im, môžeme o všetko prísť.“

„Plánujeme na niekoho strieľať?“ spýtal sa Bull.

„S trochou šťastia to tak ďaleko nezájde,“ odvetil Fred.

Jemne zaoblená konštrukcia ich priviedla na plošinu. V hviezdami posiatej temnote nad nimi sa klenul obrovský ocelovo-keramický oblúk ožiarený tisíckami svetiel. Hľadieť naň bolo ako hľadieť na krajinu – bol príliš veľký, aby bol dielom ľudí. Ako kaňon alebo hora. Lúka v kaldere nečinnnej sopky. Plavidlo bolo také veľké, že ho nedokázal vnímať ako loď, a predsa to loď bola. Stavebné roboty, ktoré sa po nej plazili, boli väčšie ako dom, v ktorom Bull vyrastal, ale vyzerali ako futbalisti na vzdialenom ihrisku. Pozdĺž valcovitého trupu sa tiahla dlhá úzka šachta s kýlovým výťahom na prepravu personálu zo strojovne na jednom konci do operačného strediska na druhom. Do druhej kabíny na vonkajšej strane sa zmestilo desať ľudí. Vyzerala ako kryštálik soli. Jemne zaoblenú krivku valca posievali strieľne s elektromagnetickými pulznými delami a vytrčali z nej hrozivé torpédometry.

Kedysi sa volala Nauvoo. Generačná loď na cestu k hviezdám pre kopy zbožných mormónov vybavených iba umelo vytvoreným ekosystémom a neotrasiteľnou vierou v Božie milosrdenstvo. Dnes to bol Behemot. Najväčšia a najnebezpečnejšia bojová loď v slnečnej sústave. Do jej trupu by sa zmestili štyri bojové lode triedy Donnager bez toho, aby sa dotkli stien. Dokázala zrýchliť magnetické strely na merateľný zlomok c. Uložili by ste do nej viac nukleárnych torpéd, než Aliancia vonkajších planét vlastnila. Komunikačný laser bol taký silný, že by časom prepálil oceľ. Ak ste si odmysleli možnosť, že na loď namaľujete zuby a privaríte jej žraločiu plutvu veľkú ako panelák, len ťažko by ste našli niečo, čo by nepriateľov zastrašilo rýchlejšie alebo efektívnejšie.

Čo bolo dobré, pretože to bol zrenovovaný kus šrotu, a keby sa niekedy dostali do skutočného boja, boli by v riti. Bull pozrel na Ashforda. Kapitán dvíhal bradu a z očí mu sršala hrdosť. Bull sa syčivo nadýchol.

Posledné stopy hmotnosti na plošine aj montážnej konštrukcii zmizli. Jeden zo stavebných robotov v diaľke pri zváraní zažiaril ako slnko.

„Kedy budeme môcť vyraziť?“ spýtal sa Ashford.

„O tri dni,“ odpovedal Fred.

„Podľa hlásenia od technikov bude loď hotová až o desať,“ podotkol Bull. „Budeme na nej pracovať za letu?“

„Taký je plán,“ prisvedčil Fred.

„Pretože by sme mohli počkať ešte pár dní, dokončiť práce v doku, vyraziť o niečo rýchlejšie a dorazili by sme zhruba narovnať.“

Rozhostilo sa nepríjemné ticho. Bull vedel, že sa to stane, ale niekto to povedať musel.

„Pohodlie a morálka posádky je rovnako dôležité ako samotná loď,“ siahol Fred po jazyku diplomacie. Bull ho poznal dostatočne dlho, aby ho vedel rozkódovať. *Pásania nechcú letieť s vysokým zrýchlením.* „Navyše, nízka gravitácia na ceste práce uľahčí. Všetko sme naplánovali tak, aby to bolo čo najoptimálnejšie. Vyrážate o tri dni.“

„Je to problém?“ spýtal sa Ashford.

Bull vystrúhal šibalský úškrn, ktorý používal, keď chcel hovoriť od srdca a nenarobiť si problémy.

„Ideme robiť ramená na Zem a Mars, zatiaľ čo Kruh vyvádza divné desivé mimozemské veci. Máme posádku, ktorá ešte nikdy nespolupracovala, napoly nepoužiteľnú loď a príliš málo času, aby sme s tým niečo spravili. Jasné, je to problém, ale nie je to problém, ktorý vieme vyriešiť, takže do toho ideme aj tak. Prinajhoršom všetci zomrieme.“

„Povzbudivá myšlienka,“ zhodnotil Ashford. Sálal z neho nesúhlas. Bull sa usmial ešte širšie a pokrčil plecami.

„Skôr alebo neskôr sa to stane všetkým.“

Bullov byt na Tychu bol luxusný. Štyri izby, vysoké stropy, súkromná kúpeľňa so skutočným prívodom vody. Takto dobre si nežil ani

ako dieťa na Zemi. Detstvo strávil v obytnom komplexe v Spoločnej záujmovej zóne Nové Mexiko, kde býval s rodičmi, so starou mamou, s dvoma strýkami, troma tetami a asi tak s tisíckou bratrancov a sesterníc. Keď dovŕšil šesťnásť rokov a odmietol nastúpiť na základnú podporu, odišiel do Alamo gorda a odpracoval si dvojročnú službu rozoberaním starodávnych solárnych elektrární zo starých hrozných čias pred fúznou energiou. O internátnu izbu sa delil s desiatimi ďalšími chalanmi. Stále si dokázal vybaviť, ako vyzerali, chudí, svalnatí, bez trička alebo s tričkom omotaným okolo hlavy. Stále cítil novomexické slnko, žiarenie a teplo nekontrolovateľnej fúznej reakcie, pred ktorou ho chránila iba diaľka a široká modrá obloha, no aj tak človeku pražilo na hrud' so silou, akoby ho tam tlačila ruka.

Po skončení dvojročnej práce skúsil priemyslovku, ale nechal sa rozptýliť hormónmi a alkoholom. Po odchode zo školy mal v podstate na výber len medzi armádou alebo základom. Vybral si to menej ubíjajúce. V lodnej pechote nikdy nebýval v kajute, ktorá by bola väčšia než jeho obývačka na Tychu. Prvý byt dokonca vlastnil až po prepustení zo služby. Pobyt na stanici Ceres mu neprospeľ. Byt sa nachádzal v blízkosti centra rotácie, kde pôsobila nízka gravitácia a silný Coriolisov efekt. Chodil doň v podstate iba vyspávať nočnú pijatiku, ale bol jeho. Holé steny z lešteného kameňa, vyradená lodná posteľ s bezpečnostnými pásmi do nízkej gravitácie. Nejaký predošlý majiteľ vysekal do steny slová *besso* o nadiu. V pásanskom slangu to znamenalo *lepšie alebo vôbec*. Vtedy nevedel, že je to politický slogan. Vecí, ktoré si zadovážil od príchodu na Tychu – rámik, čo zobrazoval desiatku dobrých rodinných fotiek zo Zeme, cínový svietnik, ktorý uňho zabudla jeho bývalá, civilné oblečenie –, bolo toľko, že v cereskom byte by nemal kde spať. Vlastnil ich priveľa. Potreboval ich skresieť.

Ale nie kvôli tejto misii. Kajuty prvého dôstojníka na Behemotovi boli ešte väčšie.

Počítač mu cinknutím oznámil, že niekto stojí pri dverách. Bull zo zvyku najprv skontroloval kameru, až potom otvoril. Fred pre-

stupoval z nohy na nohu. V civilnom oblečení. V bielej košeli a dedkovských nohaviciach, ktorými sa snažil zatajiť ovisnuté brucho. Neúspešne. Fred nebol vo forme o nič menej ako Bull. Iba starli.

„Ahoj,“ pozdravil Bull. „Niekam si sadni. Balím sa.“

„Už odchádzaš?“

„Chcem sa zabývať, ešte než vyrazíme,“ vysvetlil Bull. „Skontrolovať, či sa nám po lodi netúlajú mormóni.“

Fred sa zaškľabil.

„Som si pomerne istý, že sme ich všetkých vyhnali hneď na prvý raz,“ nahral mu. „Ale loď je veľká. Môžeš sa tam poobzerať, ak chceš.“

Bull otvoril bielizník a prstami prerátal tričká. Desať. Znamenie prepychu. Načo bolo komu desať tričiek? Vytiahol päť a hodil ich na stoličku pri kufri.

„Ak súd rozhodne, že Nauvoo je ich, narobia nám zo života poriadne peklo,“ poznamenal. „Vzhľadom na všetky tie úpravy.“

„Nič také sa nestane,“ ubezpečil ho Fred. „Zrekvírovali sme ju legálne. V stave núdze. Precedensy by som ti mohol menovať aj desať hodín.“

„Hej, ale potom sme si ju skrátka nechali,“ podotkol Bull. „Ako keby som si požičal tvoje auto a vbehol s ním do priekopy, ale keďže som ho z nej potom vytiahol, teraz je moje.“

„Zákon je vec mnohých krás,“ skonštatoval Fred. Znel unavene. Trápilo ho niečo ďalšie. Bull otvoril ďalšiu zásuvku, polovicu ponožiek hodil do recyklátora a zvyšné na tričká.

„Ak bude mať sudca iný názor, mohlo by to byť trápne,“ povedal Bull.

„Nespadáme do jurisdikcie pozemských sudcov,“ pripomenul Fred. „A sudcovia v našom súdnom systéme sú verní AVP. Chápu súvislosti. Nepripraví nás o našu najväčšiu loď. V najhoršom prípade nám prikážu zaplatiť odškodné.“

„Môžeme si to dovoliť?“

„Práve teraz nie,“ priznal Fred.

Bull sa uchechtol. „Premýšľal som niekedy, kde sme urobili chybu, že sme skončili tu? Ty sedíš za jedným z najväčších stolov v AVP,

ja budem prvý dôstojník pod Ashfordovým velením. Až má človek pocit, že niekde urobil chybu.“

„Keď sme už pri tom,“ povedal Fred. „Došlo k menšej zmene plánu.“

Bull otvoril šatník a zovrel pery. Fred neprišiel len na kus reči. Niekde sa vynoril problém. Bull vytiahol dva obleky, oba stále zabalené v lepkavej ochrannnej fólii. Ani jeden na sebe nemal už roky. Pravdepodobne mu nebudú sedieť.

„Ashford si myslí, že bude lepšie, ak na miesto prvého dôstojníka nastúpi Michio Paová. Už sme to prebrali. Preraďujem ťa na miesto vedúceho bezpečnosti.“

„Takže som až tretí v poradí,“ skonštatoval Bull. „Prečo? Ashford sa bojí, že ho zabijem a prevezmem jeho miesto?“

Fred sa naklonil a preplietol si prsty. Jeho vážny výraz vravel, že si uvedomuje, aká je celá táto situácia nepríjemná, ale snaží sa z nej vyťažiť čo najviac.

„Ide o to, ako to vyzerá,“ vysvetlil Fred. „Zastupujete armádu AVP. Behemot je reakcia Pásu na marťanských a zemských ťažko-odencov. Mať na mostíku Pozemšťana nebudí dobrý dojem.“

„Dobre,“ povedal Bull.

„Ja som na tom rovnako. To predsa vieš. Ešte aj dnes sa o oddanosť a rešpekt musím usilovať dvakrát viac ako iní len preto, odkiaľ som. Dokonca ani tí, ktorým moja prítomnosť vyhovuje, pretože si myslia, že vďaka nej Zem vyzerá slabo, nechcú prijímať moje rozkazy. Musím znova a znova bojovať o každú štipku rešpektu.“

„Dobre,“ zopakoval Bull. Pozícia vedúceho bezpečnosti bude znamenať menej času v uniforme. S povzdychom položil na stoličku oba obleky.

„Nevravím, že ty nie,“ pokračoval Fred. „Veľmi dobre viem, že si ten najlepší z najlepších. Len musíme pracovať s istými obmedzeniami. Aby sme spravili to, čo treba spraviť.“

Bull sa oprel o stenu a prekřížil si ruky. Fred naňho hľadel spod obočia, ktoré pôsobilo ako poprášené snehom.

„Nalietal som toho s tebou už dosť,“ pripomenul Bull. „Ak odo mňa niečo potrebuješ, stačí povedať.“

„Potrebujem, aby si zariadil, že všetko klapne,“ vyhlásil Fred. „Pri Kruhu práve prebieha najdôležitejšia udalosť v dejinách slnečnej sústavy a my nevieme, čo to je. Ak si urobíme hanbu alebo poskytneme vnútorným planétam nejakú kľúčovú výhodu, môžeme veľa stratiť. Ashford a Paová sú dobrí ľudia, ale sú Pásania. Nemajú skúsenosti s prácou so zemskými silami ako my dvaja.“

„Myslíš si, že niečo rozpútajú?“

„Nie. Ashford sa vynasnaží zachovať správne, ale zareaguje ako Pásan a bude prekvapený, keď sa tak iní správať nebudú.“

„Ashford sa zachová správne *iba* vtedy, keď sa bojí, že sa strápní. Je ako pekná uniforma s vákuom vnútri. Na takeého človeka sa nemôžeš spoliehať.“

„Ani sa naňho nespolieham,“ súhlasil Fred. „Posielam ťa tam, pretože verím, že sa postaráš o to, aby všetko klaplo.“

„Ale nezveríš mi veliacu pozíciu.“

„Nie.“

„Zvýšiš mi plat?“

„Ani to,“ povedal Fred.

„Nuž,“ vydýchol Bull. „Kopa zodpovednosti a žiadne právomoci? Ako by som takúto ponuku mohol odmietnuť?“

„Nežartuj. Využívam ťa a robím to iba pre pózy a debilné politikárčenie. Ale potrebujem, aby si to vzal.“

„Tak to vezmem,“ prisvedčil Bull.

Chvíľu sa ozývalo iba tiché ťukanie recyklátora vzduchu. Bull sa vrátil k baleniu svojho života. Niekde vysoko nad ním za tonami ocele a keramiky, neopracovaného kameňa a vákua čakal Behemot.